

csányi Ignác társulatával és mindenütt elismerés járt nyomában. Játzott még Szabadkán, Szegeden, majd a Magyar Színházhoz került, mikor ez a színház Zoltán Jenő és Leszkay András igazgatása alatt még operett-színház volt. Ráthonyi Akos mellett nem igen érvényesülhetett, mint baritonista, de mikor Ráthonyi a Király Színházhoz szerződött, néhány évre felragyogott a csillaga, ahol énekes bonvivánsi szerepkörben sok élvezetet szerzett kellemes, meleg hangjával, elegáns, biztos játékaival. Az Orsz. Színészegyesületnek éveken át tanácsosa volt. 1911. június 1-én nyugdíjba ment. Főbb szerepei: A hajduk hadnagya (címszerep), Rajah (Lotty ezredesei), Plinchard (Lili), Valentin (Faust), Telramund (Lohengrin), Jankó (Drótostót), Fairfax (Gésák), Rosillon (Vig özvegy) stb. Később a székesfővárosnál vállalt állást s szorgalmas, pontos és megbízható munkásságával itt is élvezte felelőseinek elismerését. Első neje: Karácsonyi Mariska, színésznő, született 1875-ben, meghalt 1903. november 16-án, Aradon. Házasságuk Déván volt, 1898. szeptember 27-én. — Második neje: Jeszenszky Jolán, kivel 1904. július 30-án lépett frigyre, Ujvidéken.

Szabó Karola, színésznő, 1874-ben a Nemzeti Színház táncosnője volt, s rövid idő alatt az énekekben is annyira kiképezte magát, hogy sikerrel énekelhetett és játszhatott. Ekkor próbát tett a Népszínházban, ahol mint vendég fellépett 1876. november 11-én, a „Betyár kerdője” című népszínmű Zsófi szerepében, december 2-án pedig a „Két menyegző”-ben. Ezután az intézethez szerződtek.

Szabó Károly id., úttörő színész, született 1820-ban, Miskolcon, — meghalt 1890. március 5-én, Budapesten. 1835-ben lépett a színipályára, Balogh István-nál, ahol előbb szerelmes szerepeket játszott és mint ilyen, jócsengésű névre tett szert. A 60-as években mint kedélyes apa sógoránál, Pázmán Mihálynál működött. 1833-tól haláláig a Színészegyesület segítette. 1872. január 16-án Pécsen jubilált, a „Cigány” címszerepében.

A Színészegyesület költségén tették el. — Bámulatatos volt az emlékezőtehetsége. Egy-egy nagyobb szerepet egy éjen át megtanult; a pozsonyi országgyűlések alatt pedig a követek beszédét egyszeri hallás után híven elmondta a vendéglőben, az illetőnek még beszédmodorát is pontosan utánozva. Beszélt minden hazai nyelven s egyszer Ujvidéken szorultságból szerb színésznek mondva magát, föl is lépett oly sikerrel, hogy el akarták csalni Belgrádba. (Lásd: „Fővárosi Lapok”, 1890. március 11.) Neje: Bizik Julia, színésznő, színpadra lépett 1846. október 1-én. Meghalt 1873. április 11-én, Miskolcon. — Sz.-né nővére: Pázmán Mihályné. (L. o.). (Erődi Jenő.)

Szabó Károly, egyetemi tanár, történetíró, született 1824. december 14-én, Köröstarcsán, (Békés m.) meghalt 1890. augusztus 31-én, Kolozsvárott. Tanult Debrecenben, a jogot Késmárkon hallgatta, hol Hunfalvy Pál vezetése alatt a görög klasszikus írók felé fordult a figyelme. 1848-ban mint honvédfőhadnagy küzdött a hazáért. 1885-ben Nagykőrösön a görög nyelv tanára volt. 1873-tól a kolozsvári egyetemen a magyar történetet tanította. Szakmunkássága ó-görög tragédiák fordítása volt: „Iphigenia Auliszban”, „Iphigenia Tauriszban”. „Euripidesz szmüve”. Pest, 1849. „Oedipusz király”.

Szabó Károly, színész, született 1864-ben, Szalkszentmártonban, (Pest m.), meghalt 1925. március 26-án, Szegeden. 1882. október havában lépett a színipályára. Makó Lajos szegedi szintársulatának sokáig volt titkára. Nyugdíjba ment 1914. november havában. Neje: Pivonka Vilma Vincencia, színésznő, született 1876. december 24-én, Budapesten. Színpadra lépett 1894. március 21-én.

Szabó Krisztina, úttörő színésznő, született 1827. február 2-án, meghalt 1909. április 27-én, Debrecenben. Színipályára lépett 1837. szeptember 30-án, a Nemzeti Színházban, ahol gyermekszerepekben léptették fel. Első ízben egy apródot játszott. A második szerepe a „Földszint és emelet”-ben lett volna, de az 1838-iki